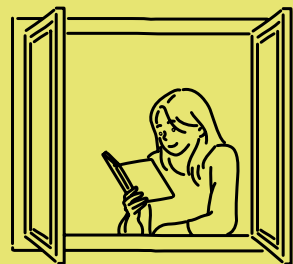
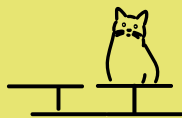
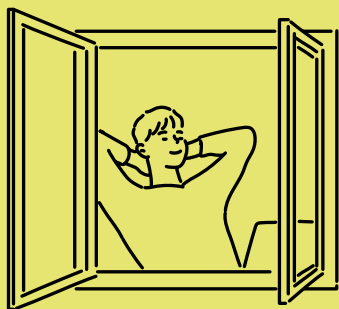

ΜΟΝΙΚΑ ΓΟΥΤΙΕΡΡΕΖ

ΛΕΣΧΗ
ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ
ΓΙΑ
ΧΑΜΕΝΕΣ
ΚΑΡΔΙΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΚΑΛΛΙΑ
ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΑΠΟ ΤΗ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ
ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΛΕΣΧΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΧΑΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Ιανουάριος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου *Mónica Gutiérrez, Club de lectura para corazones despidados*, Penguin Random House Grupo Editorial, 2023

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Δάφνη Χρήστου
Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

© 2023, Mónica Gutiérrez Artero

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4310-6

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84310

Κ.Ε.Π. 6064, κ.π. 21477

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

● Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

● Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Mónica Gutiérrez

ΛΕΣΧΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ

ΓΙΑ ΧΑΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

Κάλλια Ταβουλάρη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Όλες οι υποσημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια.

Το σημαντικό δεν είναι τι σου συμβαίνει, αλλά πώς το διαχειρίζεσαι.

Ντόροθι Έμιλι Στίβενσον, *Villa Victoria*

1

Λίγο προτού κλείσει το σπίτι της στο Τρεβιγιές και αφήσει τους κατοίκους του χωριού χωρίς τη μοναδική τους βιβλιοθήκη, η Μπάρμπαρα ανακάλυψε, στην ιουρασική ζούγκλα που ήταν κάποτε ο κήπος του σπιτιού, κάποια απομεινάρια από κεραμικά που υποπτευόταν πως ήταν αρκετά παλιά. Ούτε η βιβλιοθήκη ούτε τα κεραμικά επηρέασαν την απόφασή της να μετακομίσει στη Βαρκελώνη για να φροντίζει τα εγγόνια της και να είναι ευτυχισμένη, δύο επιλογές που κάποιοι φίλοι της δεν θεωρούσαν ότι θα οδηγούσαν στην ευτυχία. Αισιόδοξη, και με ένα αξιοζήλευτο χάρισμα να ξεφεύγει από κάθε νοσταλγία, εκείνη εκπλήρωσε τους δύο σκοπούς της στην κάθε άλλο παρά ήσυχη μεσογειακή πόλη για χρόνια, ακόμα και όταν τα παιδιά έπαψαν να είναι παιδιά και έγιναν λίγο πολύ αξιοπρεπείς ενήλικες. Μόνο όταν η μικρότερη εγγονή της, η μοναδική απόγονος του τρίτου της παιδιού, κάθισε να πιει τσάι μαζί της στο διαμέρισμά της στη Βαρκελώνη, θυμήθηκε το σπίτι στο Τρεβιγιές με την ιδιωτική του βιβλιοθήκη και τα κεραμικά του μισοθαμμένα στην οργιώδη βλάστηση.

Η Μπάρμπαρα ήταν κοντούλα, παχουλή και, αντίθετα με αυτό που περίμεναν οι φίλοι της, τρομερά χαρούμενη,

κάτι που φαινόταν από τη σκανταλιάρικη λάμψη στα γκρίζα της μάτια και τα λακκάκια που σχηματίζονταν στα μάγουλά της κάθε φορά που χαμογελούσε. Η εγγονή της Αβρίλ* δεν της έμοιαζε παρά μόνο στο χρώμα των ματιών, και αυτό την ενοχλούσε λιγάκι. Όχι επειδή είχε καμιά εμμονή με τα γονίδια των απογόνων της που βρίσκονταν σε ύφεση, αλλά επειδή την ενοχλούσε το γεγονός ότι τα δάκρυα που έτρεχαν από το πιγούνι της κοπέλας στο φλιτζάνι με το τσάι γιασεμιού, δίνοντάς του μια αλμυρή νότα και αλλοιώνοντας τη λεπτή ισορροπία των λουλουδιών, έρχονταν σε αντίθεση με την ανοιξιιάτικη χαρά που υποδήλωνε το όνομα της εγγονής της. Αναρωτήθηκε τι να σκέφτονταν οι γονείς της και ονόμασαν Αβρίλ εκείνο το εύθραυστο και θλιμμένο πλάσμα, που προσπαθούσε να πιει τσάι στον καναπέ της, που είχε το χρώμα της παπαρούνας.

«Γιατί κλαις, κορίτσι μου;» ρώτησε η Μπάρμπαρα, όπως ρώτησε η Γουέντι τον Πίτερ Παν την πρώτη φορά που συναντήθηκαν στο μυθιστόρημα του Τζέιμς Μάθιου Μπάρι.

«Σου το έχω ήδη εξηγήσει».

«Δεν κατάλαβα λέξη».

«Ω, γιαγιά...»

«Σκούπισε τα δάκρυά σου, τελείωσε το τσάι σου και ξεκίνα από την αρχή» είπε, γιατί πίστευε ότι αυτές οι οδηγίες ήταν χρήσιμες σε κάθε περίπτωση της ζωής.

Η εγγονή της, υπάκουη, χρησιμοποίησε τρία χαρτομάτιλα, ήπια μια τελευταία γουλιά από την αχνιστή κούπα,

* Απρίλιος στα ισπανικά.

και ξεκίνησε να της διηγείται τον μακρύ κατάλογο από τις καταστροφικές ατυχίες της. Για μια δεκαετία, η Αβρίλ εργαζόταν στην Ολιβάντερ & Φουξ, μία από τις κορυφαίες διαφημιστικές εταιρείες στην Ευρώπη. Είχε ανέβει σε βαθμό, μισθό και ευθύνες, μέχρι που έφτασε σε επίπεδα άγχους συγκρίσιμα μόνο με εκείνα ενός αστροναύτη που ετοιμαζόταν να πατήσει για πρώτη φορά το πόδι του στον Άρη. Ποτέ δεν παραπονιόταν. Η Μπάρμπαρα σκέφτηκε ότι ίσως ήταν αυτό το μείγμα άγχους, κούρασης και νευρικότητας που είχε οδηγήσει την εγγονή της στο σημείο να νερώνει το τσάι με τα δάκρυά της, αλλά η ιστορία ήταν πιο περίπλοκη. Ήταν χαρακτηριστικό των ανθρώπων να περιπλέκουν όλες τις ιστορίες, ίσως αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να τις μετατρέψουν σε λογοτεχνία.

Η εγγονή της είχε την τιμή και την έγκριση από τα αφεντικά της να στείλει τη νέα ολοκληρωμένη καμπάνια σε έναν από τους πιο σημαντικούς πελάτες τους. Η έγκαιρη ολοκλήρωσή της σήμαινε ότι η Αβρίλ και η ομάδα της έπρεπε να κοιμούνται μετά βίας τέσσερις ώρες την ημέρα για σχεδόν έναν μήνα και να βρίσκονται στο γραφείο σχεδόν όλες τις ώρες που ήταν ξύπνιοι. Έγραψε το θριαμβευτικό μείλ προς τον πελάτη, επισύναψε το πολυπόθητο αρχείο, το κοινοποίησε σε ολόκληρη την ομάδα της και τους εταίρους της Ολιβάντερ & Φουξ, οι οποίοι θα έπαιρναν τα εύσημα και τα εκατομμύρια, και το έστειλε. Για κακή της τύχη, ο εξαντλημένος εγκέφαλός της μπερδέψε το όνομα της πολυεθνικής εταιρείας με εκείνο του ανταγωνιστή της, ο οποίος βρισκόταν στο βιβλίο διευθύνσεων του ηλεκτρονικού της ταχυδρο-

μείου, καθώς είχε επίσης ζητήσει τις υπηρεσίες των διαφημιστών. Έτσι, μια ολόκληρη διαφημιστική στρατηγική που σχεδιάστηκε και εκπονήθηκε από εκατόν δέκα επαγγελματίες ως η πιο πρωτότυπη και καινοτόμος της χρονιάς, πιθανώς υποψήφια για τα βραβεία Cannes Lions*, αντί να καταλήξει στο inbox του διευθύνοντα συμβούλου της Τοιπς ΑΕ κατέληξε στο inbox του διευθύνοντα συμβούλου της Τσόαπς ΕΠΕ. Και αυτή ήταν η αρχή του τέλους της διαφημιστικής καριέρας της Αβρίλ Μπράβο.

«Καταστροφή» είπε κλαίγοντας με λυγμούς. «Ήταν σαν να είχα στείλει τη στρατηγική ενός ολόκληρου έτους για την Coca-Cola στην Pepsi».

«Με λίγα λόγια» είπε η γιαγιά της μόλις βεβαιώθηκε ότι η εγγονή της είχε τελειώσει με τις κακοτυχίες και τις συγκρίσεις της «έμεινες χωρίς δουλειά, χωρίς διαμέρισμα και χωρίς κουράγιο».

«Και μετακόμισα στο σπίτι του πατέρα μου».

«Δεν μου φαίνεται και τόσο τρομερό».

«Επειδή δεν πρόσεχες στο σημείο που σου είπα ότι η εταιρεία θα κινηθεί νομικά εναντίον μου».

«Τι περίεργο».

«Που θα κινηθούν νομικά;»

«Που δεν πρόσεχα. Μου το είπες πέντε φορές».

«Γιαγιά, δεν είναι αστείο. Δεν ξέρω τι θα κάνω».

«Φαίνεται πως ξεχνάς ότι ο πατέρας σου είναι εξαιρετι-

* Βραβεία του Διεθνούς Φεστιβάλ Δημιουργικότητας που γίνεται στις Κάννες κάθε Ιούνιο.

κός δικηγόρος. Δεν θα είναι εύκολο γι' αυτούς τους Τσιπς και Τσοπς».

«Ολιβάντερ & Φουξ».

«Ποιοι είναι αυτοί;»

«Η εταιρεία που θα με καταγγείλει και θα φροντίσει ώστε κανείς στην Ευρώπη να μη με προσλάβει σε καμία άλλη διαφημιστική εταιρεία».

«Γιατί έχουν όλοι αυτά τα γελοία ονόματα; Δεν απορώ που έκανες λάθος όταν έστειλες το μήνυμα».

«Αν το λες για να με παρηγορήσεις...»

«Το λέω γιατί είναι αλήθεια, Αβρίλ». Κάθισε στην άκρη του καναπέ και πήρε τα νεαρά, τρεμάμενα χέρια στα δικά της. «Το να κάνεις λάθος δεν είναι τόσο τρομερό. Πέφτουμε, σηκωνόμαστε, κλαίμε λιγάκι για τις συνέπειες, μαθαίνουμε από τα λάθη μας, αν είμαστε έξυπνες, και προχωράμε παρακάτω».

«Εξαρτάται από το πόσες χιλιάδες ευρώ κοστίζει το λάθος».

«Ζήτησες συγγνώμη;»

«Πολλές φορές και σε όλους τους εμπλεκόμενους. Δεν βοήθησε καθόλου».

«Βοήθησε να έχεις τη συνείδησή σου ήσυχη. Τι θα κάνεις τώρα;»

«Δεν ξέρω, δεν μπορώ να σκεφτώ. Σαν να 'χει παγώσει ο εγκέφαλός μου. Μόνο κλαίω και κοιμάμαι. Άφησα το διαμέρισμα που νοίκιαζα, μετακόμισα στο σπίτι του πατέρα μου, έκλεισα το κινητό μου και το έθαψα στη μεγάλη γλάστρα στη βεράντα της τραπεζαρίας».

«Τι σου 'φταιξε η γλάστρα;»

«Μισώ τα γεράνια, μυρίζουν σαν κάτι ζοφερό που αποσυντίθεται. Όπως η καριέρα μου».

«Νομίζω πως χρειάζεσαι ένα διάλειμμα» είπε η Μπάρμπα, ανακουφισμένη που τουλάχιστον δεν το είχε θάψει κάτω από τις βιολέτες. «Και ένα καινούργιο κινητό».

«Για ποιο λόγο;»

«Το δίκτυο στο Τρεβιγιές είναι εξαιρετικό».

«Είμαι πολύ μεγάλη για να γίνω μια από εκείνες τις μυθιστορηματικές ηρωίδες που, μετά από μια καταστροφή, ξεκινούν από την αρχή σε κάποιο άλλο μέρος».

Για πρώτη φορά, η Μπάρμπα κοιτάξε την εγγονή της με θαυμασμό. Τελικά, αυτό το κλαψιάρικο γατάκι ίσως είχε λίγο τσαγανό μέσα του, αρκετό για να έχει καταφέρει να βρει μια θέση στη διαφημιστική βιομηχανία ξεκινώντας από το μηδέν και χωρίς γνωριμίες. Ίσως έμοιαζε περισσότερο στον πατέρα της απ' ό,τι είχε υποθέσει.

«Είσαι είκοσι χρονών, δεν είσαι γριά».

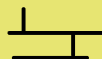
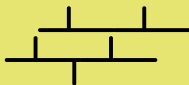
«Είμαι τριάντα τριών, γιαγιά» παραπονέθηκε.

«Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία». Αν η μικρότερη εγγονή της ήταν τριάντα τριών ετών, τα πράγματα γίνονταν πολύ δύσκολα αν έπρεπε να σκεφτεί τη δική της ηλικία. «Δεν είναι ότι θα ξαναρχίσεις από την αρχή στο Τρεβιγιές, δεν υπάρχει τίποτα εκεί για να ξεκινήσεις ή να τελειώσεις. Σου προσφέρω ένα διάλειμμα, μια ανάπαυλα για το μυαλό σου. Θα μπορέσεις να διαβάσεις ό,τι θέλεις, χωρίς ωράρια, και να θυμηθείς πόσο σου άρεσε η αρχαιολογία και η ιστορία».

«Πώς είναι δυνατόν να το θυμάσαι; Ακόμα κι εγώ είχα ξεχάσει ότι έχω πτυχίο Ιστορίας».

«Τα εγγόνια μου είναι σημαντικά για μένα. Σχεδόν τόσο σημαντικά όσο και τα κεραμικά στον κήπο μου».

Η Μπάρμπαρα, που απολάμβανε να ξαφνιάζει τους συνομιλητές της, έσκασε στα γέλια και ετοιμάστηκε να προτείνει μια συμφωνία στο πιο νεαρό μέλος της οικογένειας. Δεν ήξερε με σιγουριά πώς θα μπορούσε να τη σώσει από τον εαυτό της, αλλά θα προσπαθούσε τουλάχιστον να επανεκκινήσει τον εγκέφαλό της.

Η Αβρίλ δεν θέλει να γίνει σαν εκείνες τις ηρωίδες στα μυθιστορήματα που το σκάνε μετά την καταστροφή. Η πραγματικότητα όμως είναι ότι εδώ και εβδομάδες είναι άνεργη, δεν έχει πού να μείνει και δυσκολεύεται να ανασάνει' έτσι, όταν η γιαγιά της της προτείνει να αναζητήσει καταφύγιο στο χωριό των παιδικών της χρόνων, δεν διστάζει να δεχτεί παρά τους ιδιόρρυθμους όρους - ανάμεσά τους, η υποχρέωση να ξαναδώσει ζωή στη λέσχη ανάγνωσης των περιέργων κατοίκων του Τρεβιγιές.

Όταν φτάνει εκεί, η Αβρίλ προσπαθεί να ξεφύγει απ' τον ίδιο της τον εαυτό με τη βοήθεια των βιβλίων, όμως η μοίρα έχει άλλα σχέδια. Σύντομα θα αναγκαστεί να συγκατοικήσει με τον Άλεξ, έναν νεαρό με μυστηριώδες παρελθόν που συναρπάζει τους γείτονες αλλά ξεβολεύει την ίδια, και φαίνεται πως σκοπεύει να της κάνει άνω κάτω τη ζωή.

Η Mónica Gutiérrez αυτή τη φορά μας ταξιδεύει σε ένα χωριουδάκι των Πυρηναίων και μας δείχνει ότι όσο δυνατοί και ανεξάρτητοι κι αν πιστεύουμε ότι είμαστε, όλοι χρειαζόμαστε τη βοήθεια των άλλων για να τα καταφέρουμε.

ISBN: 978-618-03-4310-6

9 786180 343106

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84310

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book